

KAPITOLA PRVNÍ

Štístko ztuhl a tlapky se mu třásly. Nad skupinkou psů se rozhostilo ticho.

Z drsného vlčího obličejce vůdce smečky se nedalo nic vyčíst. Napřímil se na svém kameni a tyčil se nad oběma smečkami.

Vedle něj stála v trávě Hvězda, krásná rychlonohá fena, a zírala na Štístka. Ten na ni téměř ani nedokázal pohlédnout.

Malý Kňoura se splácnutým čumákem na ně upřeně hleděl a z otevřené tlamy mu visel vyplazený jazyk. „Vidíte, měl jsem pravdu! Ten městský pes dělal těm Vodítkovým psům špeha. Sešel se tam s tou, co vypadá jako on!“ Kňoura se obrátil k Belle, která do něj zabodla tak nasupený pohled, až se strachy příkrčil. „Viděl jsem je...“ Malý psík se odmlčel.

Štístko se usilovně snažil nesvéřit ocas. Nemohl si dovolit chovat se pokorně. To by byl projev slabosti – a v očích Divoké smečky by s ním byl konec.

Všichni teď čekali na nějaké vysvětlení, ale co jim má říct? Špehoval je, přesně jak Kňoura říkal. Nikdy by ho ale nenapadlo,

že ty informace Bella použije k tomu, aby tábor Divoké smečky napadla.

Štístko pátral ve tvářích psů kolem.

Co si teď mám počít? Když budu věrný smečce Vodítkových psů, ostatní mě zabijí. Jenomže jak bych se mohl k Vodítkovým psům obrátit zády? Bella je má sestra...

Zažil toho s Vodítkovými psy hodně. Ale Divoká smečka ho přijala za svého. Sdíleli s ním Velké vytí, kdy se mu Psí duchové míhali před očima. Cítil sílu jejich vzájemných pout, i když byl z Alfovy přísné hierarchie v rozpacích.

A pak tu byla Hvězda... Pokradmu k ní otočil hlavu a setkal se s jejím pohledem. Měla v očích bolest a zmatek, ale také naději.

Zvedla čenich. „Štístko bojoval statečně, aby ochránil štěňata před liškami. Ať už předtím udělal cokoliv... on není žádný Vodítkový pes. Teď je jedním z nás.“ Sametová ouška jí cukala a dívala se jinam. Navzdory tomu, co říkala, její hlas zněl nejjistě.

Jako by přemlouvala sama sebe, pomyslel si Štístko. Ona prostě chce věřit, že jsem tím, za koho mě považovala...

Štístko vděčně zaštěkal, ačkoli si nebyl jist, kam vlastně patří.

Podíval se na svou sestru. Bella na něj upřeně hleděla s hlavou tázavě nakloněnou.

Ona ví, že je to pravda. Že část mě je teď věrná Divoké smečce.

Na okamžik se cítil provinile. Pak si připomněl, že to kvůli Belle se vůbec ke smečce divokých psů připojil! A ona to byla, kdo do jejich domova přivedl lišky! Bylo od ní šílené uvěřit těm prohnáním stvořením. Zradily ji, jakmile je do tábora dovedla, napadla Lunu a snažily se sežrat její štěňata. Vzpomněl si, jak psi

z obou smeček ustali v boji mezi sebou a chránili štěňata, když je lišky napadly – nejdřív Daisy a Mul a pak i ostatní. Spojili se a ty ničemné lišky odehnali. Spolupracovali jako jedna velká silná smečka...

Štístko si všiml Luny a Bouřliváka, kteří stáli kousek stranou od ostatních, a jejich štěňat, Neposedy a Tulačky – těch dvou, která přežila – schoulených mezi nimi. Srdce se mu sevřelo smutkem, když si vzpomněl na tu hrůzu a vřavu, na ten zoufalý štěkot a na psy, kteří to nepřežili: malý bezmocný Chlupáček a chudák Mul.

Alfa zavrčel hlubokým hlasem. „Štístko sice nějaký čas sloužil naší smečce, ale to neomlouvá jeho zradu. Co můžeš říct na svou obhajobu, Městský pse?“

Štístko si olízl nohu, kterou mu poranila liška, a hrál o čas. Jeho bystrá mysl ho málokdy nechala na holičkách, tentokrát však nedokázal přijít na nic, čím by se mohl hájit.

Bylo to o tolik snazší, když jsem byl pes samotář. Samotář se nikomu nezodpovídá. Jenomže co když samotářem být vůbec nemám?

Štístko polkl a cítil, jak má sucho v krku. „Je pravda, že jsem pomáhal oběma smečkám,“ začal. Ozvalo se zavrčení štíhlé hnědobílé lovecké feny Střely a záhy se k ní přidali i dva sourozenci s dlouhými ušima, Pajda a Spring. Byli jeho smečka, ale teď měli naježenou srst a upírali na něj divoký nasupený pohled.

Štístko měl co dělat, aby se neobrátil a neutekl do lesa. Pokud by to udělal, už by se nikdy, nikdy nemohl vrátit zpátky. Nesmí ztratit kuráž.

„Poznal jsem vás všechny,“ pokračoval. „A říkal jsem si... co když můj původní úkol přidat se k Divoké smečce byl prostě předurčený? Zeměpsice zavrčela; Říční psice ukázala, kudy

k dobré vodě; Lesopes mě chránil cestou do tohoto tábora. A všude jsem potkával přátele... v Domě pastí to byla Hvězda. Potom má sestra Bella... dokonce i Nebeští a Měsíční psi jako by mě dovedli až sem.“

Štřela pořád ještě vrčela, ale ostatní ztichli. Štístko poznal, že mu pozorně naslouchají.

„Viděli jste, jak se smečky spojily v boji proti liškám?“ pokračoval. „Každý sehrál nějakou roli – nejen velcí psi jako Bouřlivák a Marta, ale i menší jako Snap a Daisy. Psi z různého prostředí, Divocí i Vodítkoví...“ Odmlčel se a sledoval pohledem shromážděné psy. „Ani se navzájem neznáte, ale nebojácně jste bojovali s jediným cílem. Co když mě sem Psí duchové přivedli proto, aby se obě smečky mohly spojit?“

Alf výhružně zavrčel, ale Snap, hnědobílá lovkyně Divoké smečky, vypadala zamyšleně. Pár kroků odtud postávali Luna a Bouřlivák se svými zbývajícími štěňaty. Vyměnili si pohled a pak Luna předstoupila.

„Nebýt pomoci těch Vodítkových psů, byli bychom ztratili všechna tři štěňata, ne jen malého Chlupáčka.“

Alfa se na ni chvíli díval a pak se obrátil zpátky ke Štístkovi. Probodával ho pohledem svých žlutých očí. „To nic nemění na tom, že ohrozil náš tábor,“ zavrčel. „Štístko k nám přivedl nebezpečí a smrt.“ Obrátil nelítostný pohled k Vodítkovým psům. „Má smečka musela během bitvy s liškami mockrát zachraňovat tuhle bandu ubožáků. Nikdo od nás nemůže čekat, že budeme chránit dospělé psy, kteří jsou slabí jako štěňata.“

Daisy se při té urážce naježila a Miky hrabal tlapkou do trávy.

Teď ale předstoupila Bella.

Štístkovi se sevřelo srdce. Jestli jeho sestra nějak zpochybní Alfovu autoritu, jen to celé zhorší. Mohl by Štístka zničit a Vodítkové psy vyhodit, jen aby jí ušetřil lekci. Bella ale sklonila hlavu, sklopila zrak a oslovila Alfu velmi uctivě.

„Je mi líto, že jsem do vašeho tábora přivedla lišky. Bylo to nerozumné a bylo to ode mne hloupé.“ Svěsila ocas. „Oklamaly mě a já věřila, že budou jednat čestně. Byla to chyba, jakou už nikdy neudělám. Doopravdy jsme chtěli sdílet jen část toho, co tu máte. Nechtěli jsme vaší smečce ublížit.“

Nato Alfa zavrčel, nastražil uši a vycenil tesáky.

Štístko s údivem sledoval, jak se jeho sestra pokorně položila. Zakňučela, převalila se a ukázala nechráněné břicho. „Slavnostně ti slibuji, Alfo, jménem celé smečky, že když nás tu necháš, budeme ti věrně sloužit. Budeme poslouchat tvé příkazy, bojovat po tvém boku a přispějeme k tomu, aby byla tvá smečka ještě působivější. Jsme lepší lovci, než se zdá, a moc rádi budeme pomáhat s úkoly ve smečce. Jediné, o co žádáme, je podíl na vašem jídle a vodě, a to, abyste ušetřili Štístka. Nechtěl vám nijak ublížit. O našich plánech nevěděl, to přísahám. A snažil se, seč mohl, aby štěňata chránil, když lišky zaútočily; i jejich maminka to říkala.“ Bella krátce pohlédla na Lunu a svěsila čenich.

Luna zakňučela na souhlas. Bouřlivák mezitím střežil zbývající dvě štěňata, která se mu opírala o přední tlapky, a olízl jim hlavíčky.

Štístkovi se nadmula hrud' dojetím a jeho hněv vyprchal. Věděl, kolik sil Bellu stálo podrobit se Alfovi před oběma smečkami. Byl si jistý, že to poslední, oč by stála, je sloužit tomu bezcitnému

vlčímu psovi. Dělá, co může, aby se postarala o svou smečku – a aby Štístkovi zachránila kůži.

Tak ona mě neopustila.

Vzpomněl si, jaká bývala jako štěně, když byla ještě známá jako Pískle, bystrá, panovačná, zvědavá a věrná – vždycky byla věrná.

Alfa si protřásl svůj chundelatý kožich a podrbal se za jedním špičatým uchem polámaným drápem. Díval se na svou smečku a posuzoval jejich reakce na Bellin pokorný proslov. Střela byla pořád ještě naježená, ale Pajda a Spring vypadali uvolněněji. Snap nechala viset jazyk z tlamy a usmívala se. Kňoura se obrátil pryč, ale Luna s Bouřlivákem vzpřímeně hleděli na svého vůdce.

Štístko ani nedýchal a čekal na Alfův rozsudek.

„Jsem ochotný vás nechat, abyste se k nám připojili,“ pronesl vlk nakonec, „ale zaujmete nízké postavení. Budete se učit držet hlídky a dostanete ty nejúnavnější každodenní úkoly. Pokud se domníváte, že jste schopni přidat se k výše postavené skupině lovců, budete si toto právo muset vysloužit tvrdou prací a čestným soubojem. Taková jsou pravidla mé smečky.“

Marta, Bruno, a Daisy se instinktivně obrátili ke Štístkovi, protože byli zvyklí následovat jeho rady. Štístko si olízl tlamu. Copak mají na výběr? Bez Alfa svolení se nedostanou k jídlu ani k čisté vodě, která je na území Divoké smečky.

Než ale mohl cokoliv říct, Alfa se ozval znovu. „Hloupí Vodítkoví psi, proč se obracíte k němu. Copak nevíte, že je to ten nejposlednější člen naší nové smečky? Nový Omega.“

Alfa Vodítkové psy probodával pohledem, vyzýval je, aby zareagovali, ale žádný z nich se neodvážil. Štístko si všiml, jak se Kňoura uculuje a na obličejí mu naskakují vrásky. Štístko raději

sklonil hlavu. Vzpomněl si, kolik ponížení zažil Kňoura jako nejnižší postavený člen smečky.

Alfa ale ještě nedomluvil. „A nový Omega dostane trvalou připomínku jeho zrady: jizvu na boku, aby nikdo nezapomněl na to, co udělal.“

Štístko vyjekl. Myslel na Mulče, který byl obviněn z toho, že jedl dřív, než byl na řadě... což na něj nastražili Štístko s Kňourou, aby zařídili jeho sesazení na Omegu. Alfa tehdy po Mulčovi skočil, škrábal a zanechával jizvy. Hvězda se k němu tehdy přidala a i ona prudce zaútočila a uštědřila Mulčovi další kousance.

„To ne, Alfo,“ kňučela Marta, velký Vodítkový pes. „Měj soucit!“

Daisy vedle ní vyštěkla: „Prosím! Štístko udělá všechno, co řekneš, slibujeme. Tohle přeci nemusíš dělat.“

Štístko tiše zakňučel vděčností, když se ke sborovým námitkám přidal i Pajda a Spring. „My taky souhlasíme,“ štěkal Pajda. „To, že je Omegou, je dostatečný trest.“

Bouřlivák tázavě naklonil hlavu a dokonce i Hvězda vypadala nejistě, i když nic neříkala.

Alfa zavyl, aby ho přes všechno to ňafání a kňučení bylo dobře slyšet. „Smečka bude potřebovat přísnější pravidla, pokud máme s takovou spoustou dalších psů přežít! To bude cena za Štístkovu zradu a podvod.“

Štístko si přísnější pravidla už ani nedokázal představit – Alfa byla i bez toho pevně zorganizovaná – veškerý lov a jídlo byly systematicky řízeny. Pozice každého psa v hierarchii určovala dokonce i to, kde bude spát!

Štístko v bitvě s liškami nasadil svůj život, přesto byl vůdce Di-

voké smečky odhodlání mu ublížit a ponížit ho. Noha mu pulzovala bolestí a hlavu měl po tom zuřivém zápase ztěžklou.

Psi teď vrčeli, štěkali, dohadovali se mezi sebou – měli odlišný názor na Štístkův osud.

„Počkejte!“ vyštěkl farmářský pes Miky. Stál nad rukavicí své dlouhé packy se schlíplýma ušima, ale hlavou vztyčenou. „Ztrácíme čas, když bojujeme mezi sebou. Měli bychom své síly zaměřit na to, abychom v tomhle podivném světě přežili, a ne se dohadovat o tom, kdo je ve smečce výš.“ Miky zamýšleně poťukával tlapkou na rukavici. „Bella a Daisy jsou dobré lovkyně. Smečce by jejich dovednosti prospěly. Tak proč *čekat*, než je budeme moct využít?“

„Protože musíme mít nějaký řád,“ opáčila Snap, hnědobílý voříšek ze smečky Divokých psů. „Nejde o to, jestli se vám to *líbí* – bez řádu smečka nemůže fungovat. Vždycky to tak bylo.“ Mluvila uvážlivě, bez hněvu nebo zášti.

Miky nastražil uši. „Velké zavrčení všechna pravidla změnilo. Vodítkoví psi se přidávají ke smečkám a Smečkoví psi se musejí také změnit. Nezdá se, že by hierarchie byla ještě zapotřebí – teď už ne. Jen to věci víc komplikuje.“

Štístko snad ještě nikdy neslyšel Mikyho mluvit tak dlouho.

Snap farmářského psa sledovala, jako by přemýšlela o jeho slovech. Než ale mohla znovu promluvit, k Mikymu přiskočil Alfa. Stál nad krčícím se černobílým psem a vrčel: „Velké zavrčení je jen o důvod víc, proč se řádu a tradic *držet*. Svět je nebezpečnější než kdy dřív. Potřebujeme disciplínu a ne nějakou línou sebranku necvičených domácích mazlíčků.“ Zvedl čenich a chladně pohlédl na své obecnstvo.

Většina psů sklonila hlavu a dávali si pozor, aby slova toho polovičnického vlka svým postojem nějak nezpochybnili. Nikdo z nich nepromluvil.

Alfa si prohlédl každého psa zvlášť a pak upřel pohled na Štístka. „Je čas na značkovací obřad. Podržte ho.“

Štístkem projel panický strach, nohy se mu roztráslly a polštářky tlapek mu zvlhly potem. Těkal očima po psech kolem a přemítal, kdo útok zahájí. Několik Vodítkových psů zakňučelo, ale už se za něj neodvážili orodovat. Dokonce ani Bella, která se zvedla na tlapky, neříkala nic.

Hvězda vyrazila vpřed. Štístko strachem vyjekl, když mu přistála na zádech a tlapkami ho strhla za ramena k zemi. Dopadl jedním ramenem na zem a zraněnou tlapkou mu projela ostrá bolest. Tělo ho brnělo strachem a zděšením. Hvězda byla teď silnější, než když utekli z Domu pastí. Snap vyskočila, aby Hvězdě pomohla, narazila do Štístka a držela ho spolu s ní na zemi. Když mu Hvězda zabořila zuby do krku, Štístko zakňučel.

„Povol,“ nařizovala, když se pod ní kroutil a kopal. „Bude to pro tebe snazší, když se nebudeš prát.“

Štístkovi bušilo srdce jako splašené, ale na okamžik ztuhl a zmocnil se ho zmatek. Koutkem oka zahlédl, jak se Vodítkoví psi zděsili. Sluníčko se rozštěkala svým pronikavým hláskem.

Belle se znovu vrátil hlas. „Pusťte ho, prosím, tohle není fér! K čemu to je zranit ho tak, že nebude moct lovit ani nás chránit před útokem? Jak nám to prospěje?“

Alfa netrpělivě zavrčel. „Mezi povinnosti Omegy žádné tak čestné úkoly nepatří. Nezpůsobím mu žádné vážné zranění.“ Odhrnul ret a blížil se ke Štístkovi, který sebou začal znovu házet

a zápasil s Hvězdou a Snap. „Jen pořádné kousnutí. Něco, na co nikdy nezapomene.“

Okolo stojící psi divoce štěkali a Alfa přistoupil blíž. Zůstal stát nad Štístkem.

Zavrčel na něj: „Bud' statečný, zrádce. Je načase přijmout, co tě čeká.“ Žluté oči mu zasvítily a olízl si tlamu.

Ne! To ti nedovolím! pomyslel náhle rozhněvaně Štístko. *Ani se mě nedotkneš!*

Otřásl se a zápolil s Hvězdou, dokud neuvolnil sevření, v kterém ho držela za krk; pak zavrčel a strčil do ní předními tlapkami. Hvězda omráčeně upadla na záda, Štístko se otočil a setřásl ze svých zad Snap. Vydrápal se na všechny čtyři a prodral se skupinkou kolemstojících psů.

Celý udýchaný se obrátil přes rameno. Tohle vlčí pes nečekal. Když Štístko míjel Bellu a Daisy, jen zuřivě štěkal. Feny se ani nepohnuly, aby Štístka zastavily. Hvězda se tvářila překvapeně, možná i dotčeně.

Je mi to líto, Hvězdo. Prostě tu nemůžu zůstat!

Štístko váhal dost dlouho na to, aby na něj Snap stihla zaútočit podruhé. Chystal se ji setřást, když na něho dopadla velká váha. Na okamžik mu výhled zakryla hustá hnědá srst s černými fleky a pak pohlédl do tváře Brunovi. Jeho těžké, silné tělo tisklo Štístka k zemi a Štístko vyjekl, spíš šokovaně než bolestí.

Bruno! Ale on je přeci Vodítkový pes!

Štístko tomu ani nemohl uvěřit. O chvíli později se k němu přidala Hvězda a zabořila přední tlapy Štístkovi do krku. Když ho teď drželi tři psi, nebylo už možné uniknout.

Psi kolem Štístka rozčileně štěkali. Bílá dlouhosrstá fenka

Sluníčko poskakovala a točila se vystrašeně dokolečka, zatímco Miky o pár kroků ustoupil a rukavici svých dlouhých pacek držel ochranně v zubech.

Na Štístka dopadl Alfův blížící se stín. Vůdce smečky vycenil lesklé tesáky.

„Je mezi námi zrádce,“ začal Alfa. „Podle zvyklostí musí být označen, aby každý věděl, co udělal. Jako vůdce smečky mám povinnost toto označení provést.“

Štístko zavřel oči. Slíbil si, že ať už to bude bolet sebevíc, nedá jim to znát.

Nezakňučí, nevyjekne ani nezavyje, až se mu Alfovy zuby zaboří do těla – to potěšení Alfovi neposkytne.

Alfa přiblížil tvář ke Štískovu uchu a tiše zavrčel. „Teď můžeš na svůj svobodný život zapomenout. Budeš známý jako zrádce, dokud budeš žít. Žádná smečka už nikdy neudělá tu chybu, že by ti uvěřila.“

Vlčí pes sehnul hlavu a chystal se zabořit zuby do Štískova kožichu a do jeho masa.

Ozval se pronikavý zvuk, jako když se tříští čiré sklo. Prudce se ochladilo.

Alfa ztuhl. Zvuk sílil, až byl téměř nesnesitelně pronikavý. Štískovi se zarával do mysli, v žilách mu tuhla krev. Cítil, jak Hvězdě, která byla těsně vedle něho, prudce buší srdce a zaslechl Snap naříkat strachy. Dokonce i Bruno zmateně ňafal.

Štístko obrátil pohled k nebi. Přimhouřil oči a viděl jen bleďomodrou barvu časného rána. Pak se vzduchem rozneslo další zaburácení. Přicházelo to od města, znělo to jako hřmění – ale delší a hlubší a také hrozivější. Skupinka psů úzkostlivě štěkala.

